

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1543/23
26.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Драган Симић из Беле Цркве, ул. Војвођанских бригада бб, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник адвокат Марјан Лукашев из Беле Цркве, ул. Козарачка 3, ради утврђења брачне тековине, заоставштине и ништавости уговора, одлучујући о жалбама странка изјављеним против пресуде Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 929/21 од 06.12.2022. године исправљене решењем истог суда П 929/21 од 27.01.2023.године, по одржаној главној расправи пред другостепеним судом закљученој дана 26.9.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 929/21 од 06.12.2022. године исправљена решењем истог суда П 929/21 од 27.01.2023. године и одлучује:

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца АА па се утврђује да заоставштину пок.ВВ из ..., рођене 28.06.1940. год, преминуле 24.01.2016. год, стечену по основу брачне тековине, чини право сусвојине на 1/5 делова непокретности - породичне стамбене зграде у ...у улици ..., изграђеној на кат.парцели ..., уписаној у лист непокретности ... КО..., што је тужена ББ као власник описане непокретности дужна да трпи, док се у преосталом делу, у тражењу да заоставштину чини 3/10 делова описане непокретности, тужбени захтев као неоснован **ОДБИЈА**.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев, те се утврђује да је уговор о доживотном издржавању закључен у Вршцу дана 11.03.2016. године између тужене ББ као даваоца издржавања и сада покојног ГГ као примаоца издржавања, оверен пред јавним бележником ... из Вршца под бројем ОПУ: 262-2016, ништав у делу у ком је сад покојни ГГ располагао са 1/5 непокретности која је предмет уговора, описане у другом ставу изреке ове пресуде, и у делу у ком је сада покојни ГГ располагао са 1/2 покретних

ствари побројаних у уговору, док се у преосталом делу, у тражењу да се утврди ништавост уговора у погледу располагања још 3/10 делова описане непокретности, тужбени захтев као неоснован **ОДБИЈА**.

Свака странка сноси своје трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом исправљеном решењем од 27.01.2023.године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА па је утврђено да је покојна ВВ из ..., рођена 28.06.1940. год, преминула 24.01.2016. год, по основу брачне тековине стекла право сусвојине на 1/4 делова непокретности - породичне стамбене зграде у ... у улици ..., изграђеној на кат.парцели ..., уписаној у лист непокретности ... КО ..., те да описани део непокретности представља заоставштину пок. ВВ, што је тужена ББ као власник описане непокретности дужна да трпи, док је тужбени захтев одбијен у преосталом делу до тражених 1/2, за 1/4 делова. Другим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, те је утврђено да је уговор о доживотном издржавању закључен у Вршцу дана 11.03.2016. године између тужене ББ као даваоца издржавања и сада покојног ГГ као примаоца издржавања, оверен пред јавним бележником ... из Вршца под бројем ОПУ: 262-2016, делимично ништав у делу у ком је прималац издржавања располагао са 1/4 дела непокретности. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у укупном износу од 140.250,00 динара у року од 15 дана.

Против ове пресуде, тужилац је изјавио благовремену жалбу, побијајући пресуду у одбијајућем делу става првог и другог изреке као и у погледу одлуке о трошковима из трећег става, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тражио је опредељене трошкове другостепеног поступка.

Тужена је такође изјавила благовремену жалбу, побијајући пресуду и то како произлази из навода жалбе у усвајајућем делу, из свих законских разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС" бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, 10/2023-др.закон), апелациони суд је оценио да су жалбе делимично основане.

Према чињеничном утврђењу првостепеног и другостепеног суда, тужилац АА је син сада покојних ГГ и ВВ, који су били у браку од 1960. године до смрти ВВ 2016. године. Оставински поступак покренут након смрти ВВ, прекинут је и упућен је овде тужилац на парницу, која је вођена пред истим судом под бројем П 285/16 а окончана је пресудом од 06.07.2017. године, правноснажном 07.03.2018. године, којом је утврђено да заоставштину покојне ВВ по основу заједничког стицања у брачној заједници са ГГ чини 1/2 удела на покретним стварима: три троседа, два двоседа, три фотеље, један

отоман, једна угаона гарнитура, два мала стола са по четири столице браон боје, трпезаријски сто са шест столица браон боје, један украсни изрезбарени сто (имитација слоноваче), један ниски сто од собне гарнитуре, једна витрина украсна застакљена, две велике комодe, две наткасне, два ормара и један француски лежај, стазе и теписи, два шпорета на чврсто гориво "Смедеревац", један електрични шпорет, један замрзивач, један фрижидер, једна веш машина, једна шиваћа машина "Сингер", један усисивач, једна већа полица за књиге, два телевизора (сет-топ бокс), једна украсна угаона комода за тв, више комада лустера, више комада гарнишли са завесама, један радни део кухиње, две комплетне кухиње са свим елементима, једна комода за тв, сателитска антена са три главе и ресивером, једна кварцна пећ, два златна прстена са каменом, један позлаћен брош-привезак, један златни ланац са златни привеском у облику крста, један златни привезак у облику Богородице, три комада брендираних наочара, једна пегла, посуђе, есцајг, ћебад, јоргани, обућа, одећа, торба, колица за куповину и 7.000,00 евра, те је тужени ГГ из ... дужан да призна и трпи да се као власник на 1/2 дела наведених покретности огласи законски наследник АА из ..., син оставиоца покојне ВВ из ... Након тога је Основни суд у Вршцу решењем о наслеђивању О 1156/18 од 30.10.2018. године, утврдио да заоставштину оставиле покојне ВВ чини 1/2 покретних ствари набројаних пресудом П 285/16, 3.500,00 евра, девизна средства на ближе наведеном рачуну код Комерцијалне банке, и за наследника је оглашен овде тужилац син АА. Сада покојни ГГ је по основу наслеђа постао власник непокретности уписане у лист непокретности ... КО ... и то породичне стамбене зграде у...у улици ..., изграђене на кат.парцели ... земљиште под зградом-објектом површине 2а 79м², земљиште уз зграду-објекат површине 3а 08м², што укупно чини површину парцеле од 5а 87м². Наведено чињенично стање је утврђено из изведених писаних доказа, а које није оспорено наводима странака.

Надаље, чињенично стање које је утврђено из исправа и неоспорених навода странака је да је ГГ као прималац издржавања закључио уговор о доживотном издржавању дана 11.03.2016. године са ББ као даваоцем издржавања, којим је уговорено да даваоцу издржавања након своје смрти преноси у својину напред описану непокретност у ..., као и побројане покретне ствари, да се након закључења уговора давалац издржавања преселила у кућу примаоца где је живела до његове смрти 03.07.2018. године, а након његове смрти се укњижила као искључиви власник предметне непокретности.

У току овог поступка, правноснажно је одлучено о делу тужбеног захтева тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се раскине предметни уговор о доживотном издржавању, пресудом Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 2518/18 од 22.06.2020. године, потврђеном у том делу пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6006/20 од 23.06.2021. године.

Ожалбеном пресудом, првостепени суд је закључујући да је сада пок. ВВ изведеним радовима на непокретности која је предмет уговора о доживотном издржавању, током трајања заједничког живота са пок. ГГ знатно увећала вредност посебне имовине свог сада пок. супруга те да због тога сходно чл. 170 став 2 ЗПП, има право на удео у тој имовини, утврдио на основу спроведеног вештачења да је тај удео 1/4. Даље је закључио да тај удео након њене смрти представља њену заоставштину, па како пок. ГГ није имао овлашћење да располаже том имовином предметним уговором о

доживотном издржавању, у том делу је уговор ништав. Стога је делимично усвојио тужбени захтев, утврђујући да је 1/4 удела на предметној непокретности заоставштина пок. ВВ, а уговор о доживотном издржавању у том делу је делимично ништав, док је до тражене 1/2 удела одбио тужбени захтев.

Жалбом тужене основано се указује на недостатке првостепене пресуде, јер за чињеничне закључке на основу којих је одлука донета, нису дати довољни и јасни разлози, нити је истом пресудом дата анализа и оцена изведених доказа. Такође се жалбом тужиоца основано указивало да је првостепени суд пропустио да одлучи о делу тужбеног захтева и то за утврђење ништавости уговора о доживотном издржавању у погледу располагања 1/2 покретних ствари чији је сувласник тужилац по правноснажном решењу истог суда у оставинском поступку иза пок. ВВ. Због тога је првостепена пресуда обухваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12 ЗПП и морала је бити укинута. Другостепени суд је заказао главну расправу сходно чл. 383 став 4, на којој је поновио већ изведене доказе, па је оценом истих на основу чл. 7, 8, 229-231 ЗПП, утврдио чињенично стање на основу ког је одлучио као у изреци.

Одредбом члана 170 став 2 Породичног закона, на којој тужилац заснива свој тужбени захтев, прописано је да ако је током трајања заједничког живота у браку дошло до знатног увећања вредности посебне имовине једног супружника, други супружник има право на удео у тој имовини сразмерно свом доприносу.

Следом наведене одредбе, полазећи од несумњиво утврђене чињенице да је предметна непокретност била посебна имовина сада пок. ГГ, коју је стекао наслеђем иза смрти својих родитеља, који су исту стекли од својих родитеља који су ту кућу добили у поступку колонизације након Другог светског рата, те да су у истој заједно живели сада пок. ГГ и ВВ током трајања брака од 1959.године до ВВ смрти 2016.године, првостепени суд је из изведених доказа ценио да ли је у току трајања брака дошло до знатног увећања вредности предметне имовине.

Тужилац је у свом исказу навео да су први радови започети 1980.године, након што се он запослио (крајем 1979.) у фирми "...” као шеф градилишта, да је тада упознао мајсторе раднике које је могао да позове да за дневницу раде код њих. Прво купатило радио је стриц ДД, ископали су шахту за водомер јер је тада прошла вода кроз улицу. Истим каналом до средине дворишта крајње десно копано је и када су спровели канализацију 1985. године, када је канализација прошла кроз улицу, што је финансирала мајка од новца од наслеђа. Тад су одлучили да се више не купају у кориту, него да направе купатило. Радили су и све три фасаде, тако што су мајстори љуштили стари малтер и блато и сламу, од ког материјала је била стара кућа, што је финансирано од његове плате и мајчиног новца, добијеног од ујака ЂЂ и ЕЕ. 1989. године репариран је цео кров на кући, рађени су лимарски радови, мењани су олуци, све од новца који је приштедела његова мајка. 1991. године замењени су прозори до улице на две собе и поправили су окрњену фасаду. 1992. године рађено је ново купатило на платоу где је био базен за кишницу, величине 3x2 метра спољне габаритне мреже и озидана су два спољна зида, урађена је комплетна керамика, водоводна, канализациона, електро-инсталација. 1998. године, након ВВ повратка из Шведске где је била код своје браће ЂЂ и ЕЕ, када се вратила са много новаца, 1998. године рађени

су поново лимарски радови, то су радили ... лимари, а после тога је мајстор ... радио улазну капију, што је све плаћено од тог новца. Од 2000.-2015. године се није ништа радило, а 2015. године, мајстор ... је радио спуштање плафона у две собе, плетовао је зидове, стављао је штекере и на крају је све то окречио.

Апелациони суд је из тужиочевог исказа утврдио чињенице у погледу изведених радова на доградњи и реновирању куће током година, јер је тужилац доследно и убедљиво током целог поступка износио тврдње о томе, и зато што је његов исказ потврђен исказима сведока који су, или непосредни очевици извођења тих радова или непосредни извршиоци истих а искази сведока су у том погледу међусобно сагласни. Тако, сведок ЖЖ (рођак и први сусед), потврдио је да су направили два мокра чвора када су увели воду и канализацију којих раније није било, да су кров комплетно радили, да су ставили нову капију, крчили и одржавали фасаду, преграђивали, реновирали и предњи и задњи део куће. Сведок ЗЗ (рођак) потврдио је да је тужилац радио са мајсторима које је и он познавао, међу којима је и његов отац, и то грађевинске радове почев од фасаде, купатила, претресања крова, што је све почело 1980. године, док је још тужилац живео у кући, да су уводили водовод и канализацију, што су сви знали. И он је учествовао у радовима, 1980. године је копао шахту за водомер и зна да је било јако скупо да се направи купатило. Додао је да су скидали циглу, копали и припремали за водоводне цеви, да су од постојеће нише и терасе направили купатило и место за веш машину и за судове, те да се амбијент у кући променио. Сведок ИИ (ћерка тужиоца), потврдила је да се сећа да када је била мала, након што је тужиочева сестра а њена тетка изгубила живот, дозидано је ново купатило у горњем делу куће. Сведок ЈЈ (рођака) потврдила је да се сећа старе куће, коју су почели да уређују 1979.-1980. године, да су у том помагали њен отац, брат и супруг, да је прво уведена вода и направљено прво купатило на месту где је била остава, што је радио њен отац, да су тужилац и брат ЗЗ помагали за штемовање и одвођење водоводних цеви у септичку јаму, док нису добили канализацију, а затим су радили и канализацију, да је реконструкцију крова радио њен супруг као грађевински техничар и столар, а радове је плаћала стрина ВВ како сведок зове пок. ВВ и од тог новца су ишли на летовање. Видела је такође да је радове у сређивању и замени крова иницирала стрина ВВ, јер јој је након сахране тужиочеве бабе ..., којим поводом јој је овај сведок помагала, преостало новца па се договорила о томе са њеним супругом, што је било крајем 1989. или 1990. године и стрина је то платила. Касније су окретали цеви јер је шахта била у дворишту. Поред тога су увели и трофазну струју, све у заједници пок. ГГ и ВВ. Сведок КК потврдио је да је постављао плочице у купатилу, пре тридесетак година (исказ је дао 2022.године), што му је "госпа ВВ" платила. Сведок КК је потврдио да је 2000. године са својим оцем радио велику двокрилну улазну капију до улице, која би сад коштала око 1.000 евра. Сведок ЛЛ је потврдио да је пре 20 година радио лимарију око куће, олуке, опшивао комине што је у садашњим ценама око 700 до 1.000 евра, а што су платили пок. ГГ и ВВ. Сведок ЉЉ потврдио је да је, такође за живота ГГ и ВВ, изводио радове у предметној кући и то спуштао је плафоне, кречио и мало радио на електричној инсталацији, вадио под који је био труо, а што су они и платили. Он је навео да је такође изводио радио након што се тужена уселила у један део куће. Сведок ММ је навео да је изводио радове између 1980. и 1985.године, у вези са струјом, стављао је разводну таблу са осигурачима, те да је Вида инсистирала да се све ради пошто је кућа била стара 100 година и све се кварило, а она је и давала новац, док се ЗЗ (ЗЗ) бавио само голубовима. Сведок НН (тужиочева супруга) потврдила је да су након смрти

тужиочеве сестре ... започети радови у горњем делу куће, сазидано је ново купатило, преграђена ... соба и направљена нова кухиња и дневни боравак, мењани су прозори, направљена су нова врата купатила, нови улаз из дворишта, мењала се столарија, бетонирало се двориште, малтерисала фасада, то су радили тужиочеви мајстори из фирме "...", рађени су олуци, да је све мењано што она зна, а зна и да је свекрва увек плаћала мајсторе. Сведок ЊЊ навео је да су га 1980. године ангажовали тужилац, са којим је радио у у "...", и његова мајка, када је са још 4-5 мајстора малтерисао кућу, чистили су фугне, одрали зидове са фасаде и радили зидове из дворишта, фасаду и зид поред полиције, мењани су црепови, мењане су летве и стављен нов цреп, које радове су изводили после посла а новац је дала тужиочева мајка. Саслушани сведоци су у својим исказима били изричит и убедљиви, уз навођење мноштва детаља око старог изгледа куће и радова изведених на реновирању током година, те како су искази у погледу изведених радова, те стања старе куће, били сагласни, апелациони суд их је оценио као поуздано доказно средство за утврђење чињеница реновирања и улагања и повећања вредности куће која је била посебна имовина пок. ГГ. У том смислу су неосновани наводи жалбе тужене да за овакво утврђење недостаје чињенична подлога из изведених доказа.

На основу тако утврђених чињеница, из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке Милана Зарубице, апелациони суд је утврдио да је изведеним радовима и то: увођењем водоводне мреже, увођењем канализационе мреже, израдом новог купатила, потпуном реконструкцијом електромрежне инсталације куће, комплетним малтерисањем и вишеструким кречењем фасаде, реконструкцијом крова, заменом комплетне столарије на кући, свих врата и прозора, зидањем нових помоћних објеката, израдом нове уличне улазне капије, постављањем нових олука, бетонирањем дворишта, извршена потпуна реконструкција осам простора куће, чиме је вредност непокретности пре извођења радова, повећана за 66% у односу на садашњу вредност. Ово је добио рачунајући вредност непокретности пре улагања од 23.530 ДМ а садашњу вредност добијену узимајући у обзир локацију, структуру, величину, спратност, квалитет градње и прилике на тржишту, је 43.135 еура, док је вредност амортизованих улагања износ од 28.470,69 евра. Апелациони суд је прихватио мишљење вештака да је вредност непокретности увећана за 66% радовима који су извођени за време трајања брака пок. ГГ и ВВ, јер је његово стручно мишљење сагласно лаичком сагледавању увећања вредности старе куће на којој су уведене инсталације водовода и канализације, промењене електро-инсталације, дограђени делови, промењена сва врата и прозори, измењен комплетан кров, олуци, урађена обрада унутрашњих зидова и фасаде, уређено двориште и постављена капија. Притом је оценио неоснованим наводе жалбе тужене да радови изведени у дворишту нису од утицаја за тужбени захтев за утврђење права сусвојине на кући, сходно правилу о јединству непокретности.

Надаље је овај суд ценио спорну чињеницу да ли је сада пок. ВВ допринела наведеном реновирању и доградњи. У том погледу, тужилац је у исказу навео да је пок. ГГ радио као приватник, ... па да је чим је остварио право на инвалиднину 1975. године, затворио радњу након чега је примао најнижу инвалидску пензију све до 1995. године када је стекао право на пуну пензију, опет најнижу јер је уплаћивао минималне доприносе. Након тога је остварио накнаду за туђу негу и помоћ. Мајка ВВ није била запослена, имала је шиваћу машину "Сингерицу" и шила је код куће, а добијала је помоћ у новцу од своје браће ЂЂ и ЕЕ који су живели у Стокхолму, који су редовно слали новац мајци. Сведок ЖЖ је потврдио ове наводе у погледу занимања пок. ГГ као

и да је пок. ВВ добијала помоћ из Шведске. Сведок ЗЗ навео да је ГГ сав новац користио за голубарство, да су браћа помагала ВВ, да је добила новац од наслеђа, као и да је екипа из тужиоачеве фирме "... " радила на тој кући, и да све то зна јер су били једна породица и знали шта се дешава у кући. Сведок ЈЈ потврдила је да су пок. ВВ браћа слала новац, те навела да је стрина кувала и шила, штрикала, радила башту, била домаћица и изванредно одржавала кућу, док је стриц имао мизерну пензију до 1995-1996. године, а од тада је имао и старосну пензију и инвалидски додатак који је добио као ратни инвалид, што зна из приче оца, а зна и да се после, када је добио туђу негу и помоћ, хвалио да има висока примања 60 до 70.000 динара, али тада, после 1995. године, нису рађени други радови. Сведок ММ је навео да је ГГ примао инвалиднину, била му је краћа нога, од посла је по његовом знању солидно зарађивао, али му је и ВВ новчано помагала, поред тога што је одржавала кућу, кувала, садила башту и иницирала све радове реновирања. Сведок НН је потврдила да је до 1996. године свекар примао само инвалиду која није била велика, а тада је остварио право на старосну пензију и остварио право на накнаду за туђу негу и помоћ, по њеном наговору. Иначе је одбијао говорећи да баба има паре, а свекрва је одржавала целу кућу, бринула о деци, свекру и свекрви, кувала, прала, уносила дрва и угљ, цепала дрва, што није могао деда који је имао 25цм краћу ногу а који је од свог голубарства имао само расходе. Сведок ОО (супруга брата пок. ВВ) али која се са њом није дружила, је навела да су њени девери у Шведској први пут почели из Шведске да помажу ширу фамилију 1994. године када су биле санкције.

Из ових сагласних исказа, овај суд је утврдио да је пок. ГГ доприносио зарадом и приходима које је имао од инвалиднине и инвалидске пензије онолико колико је био у могућности, а да је пок. ВВ, која је, како из исказа произлази, била способна и вредна жена, доприносила радом у кући и око деце. У погледу новца који је добијала од браће из иностранства, а чији износ се није могао поуздано утврдити изведеним доказима, апелациони суд сматра, како се основано наводи жалбом тужене, да је наведени новац био поклон усмерен на потребе заједничког домаћинства и породице, што произлази из сазнања неколико сведока да је новац послат ради сахране свекрве, а затим ћерке ВВ и ГГ, те да је само један део тог новца она задржала као своју посебну имовину на рачуну банке, што је ушло у састав њене заоставштине, како произлази из оставинског решења. Стога, како другачије не произлази из резултата доказног поступка, увећање вредности ГГ куће током трајања брака са ВВ, овај суд је оценио као имовину коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку, дакле заједничку имовину како је то прописано чланом 171 Породичног закона, на којој следом одредбе чл. 180 став 2 истог закона, постоји претпоставка једнаких удела супружника. Оцењујући даље, сходно цитираној одредби 170 став 2 Породичног закона, а полазећи од налаза и мишљења судског вештака да је вредност куће увећана за 66% (не рачунајући вредност увећања тужене након ГГ смрти јер то није чињеница од значаја за одлуку у овом поступку), да је допринос пок. ВВ у том увећању половина односно 33%, то јесте у питању знатно увећање вредности на основу које повлачи право на удео у имовини, што у конкретном случају износи 20% односно 1/5 удела. Ово је добијено математичком сразмером $166:33=100:x$ (непозната). Решење ове сразмере је 19,9 односно близу 20, и то је проценат удела пок. ВВ у увећању вредности посебне имовине пок. ГГ. Удео пок. ВВ представља њену заоставштину, и због тога је првим ставом изреке ове пресуде, то и утврђено у наведеном делу и у том делу је усвојен тужбени захтев, док је у преосталом до тражених 1/2 удела (за 3/10 јер је то разлика

разломака 1/2 и 1/5), тужбени захтев одбијен.

Како је дакле, сада пок. ГГ располагао спорним уговором о доживотном издржавању, непокретном имовином чији није био искључиви власник, и то 1/5 удела, противно општем принципу да нико на другог не може пренети више права него што сам има, то је у том делу предмет уговора недопуштен, што сходно чл. 47 Закона о облигационим односима, у том делу чини уговор ништавим. Што се тиче располагања покретним стварима, из истих разлога је уговор ништав, и то у делу у ком је сада пок. ГГ располагао имовином која је у време закључења уговора представљала заоставштину пок. ВВ а то је 1/2 удела на покретним стварима описаним у оставинском решењу иза њене смрти. Приликом одлучивања о захтеву за утврђење ништавости спорног уговора о доживотном издржавању, овај суд је ценио и указивање тужиоца на ништавост уговора због недопуштене побуде да се уговором пренесе у целости својина на тужену као даваоца издржавања. Такве наводе овај суд је оценио неоснованим а то због тога што је циљ уговора о доживотном издржавању између осталог, да давалац издржавања након смрти примаоца издржавања постане власник уговорене имовине. Такав циљ је дакле допуштен и прописан одредбама Закона о наслеђивању које регулишу уговор о доживотном издржавању те се не може говорити о недопуштености побуде усмерене управо на остварење прописаног и дозвољеног циља уговора. Из наведених разлога је другостепени суд одлучио као у другом ставу изреке.

Приликом доношења одлуке, ценио је и остале жалбене наводе обе стране, које не образлаже посебно налазећи да нису могли да утичу на доношење другачије одлуке.

Применом чл. 383 став 4 ЗПП, Апелациони суд у Београду одлучио је и о захтеву за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка, који су истакле обе странке. Имајући у виду да је тужилац само делимично успео у спору јер су оба његова захтева само делимично усвојена а један од захтева које је поставио (за раскид спорног уговора о доживотном издржавању), правноснажно одбијен, а да је тужена само делимично успела у другостепеном поступку, применом чл. 153 став 2 ЗПП, одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Председник већа-судија
Иван Негих, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић